

Rapport

Rapport over een klacht over de politiechef van de regionale eenheid Midden-Nederland en het Openbaar Ministerie van het arrondissementsparket Midden-Nederland.

Datum: 20 december 2013

Rapportnummer: 2013/201

Klacht

Verzoeker klaagt er over dat de politie niet heeft opgetreden terwijl voormalige huurders goederen van verzoeker met een geschatte waarde van € 8.000 uit zijn huis hebben meegenomen.

Uit eigen beweging onderzoekt de Nationale ombudsman de motivering van de beslissing van het Openbaar Ministerie om geen onderzoek naar de aangifte in te stellen en de wijze waarop de beslissing tot stand is gekomen.

Verzoekers: diefstal heterdaad en verduistering

Verzoekers zijn het slachtoffer geworden van een malafide huurster. Omdat hun woning al langere tijd te koop stond hebben zij hun woning op advies van de makelaar via een zogenaamde overbruggingshuur te huur aangeboden.

Op 1 december 2011 hebben zij hun woning gemeubileerd verhuurd aan mevrouw V. Al snel na het overdragen van de sleutels bleek dat mevrouw V. zowel de borg als de huurpenningen niet betaalde. Ook bezorgden zij en andere huisgenoten veel overlast en zijn er door hen bedreigingen geuit jegens verzoekers. Van deze bedreigingen is ook aangifte gedaan bij de politie in februari 2012. Tevens is er een melding gedaan bij de politie dat iemand had gezien dat een vriend van mevrouw V., de heer S., beschikte over een vuurwapen.

Verzoekers nemen een advocaat in de hand en zeggen direct het huurcontract op. Mevrouw V. heeft dan nog recht op drie maanden opzegtermijn en moest per 17 april 2012 de woning verlaten. Gezien de gespannen situatie was inmiddels ook de wijkagent op de hoogte gesteld van de problemen tussen verzoekers en de huurster. Op 26 april 2012 is er telefonisch contact geweest tussen de wijkagent en verzoekers. Verzoekster gaf daarbij aan dat zij een email had ontvangen van mevrouw V. dat zij op 1 mei 2012 de woning zouden verlaten. De wijkagent gaf aan dat als er problemen waren zij de politie konden bellen.

Op zondag 29 april 2012 werd verzoekster gebeld door een buurman die aangaf dat hij zag dat de huurders aan het verhuizen waren. Zij namen daarbij echter niet alleen hun eigen spullen meer, maar ook die van verzoekers. De buurman herkende diverse meubels van verzoekers en zag dat mevrouw V. en anderen deze aan het inladen waren in een verhuiswagen. In haar aangifte later geeft verzoekster aan dat van deze verhuizing ook

videobeelden beschikbaar zijn.

Verzoekers hebben direct de politie gebeld en zijn naar de woning gereden. Daar aangekomen zien zij dat mevrouw V. en de heer S. inderdaad veel van hun spullen aan het inladen zijn, waaronder op dat moment de eettafelstoelen en een bijzettafel. De politie was ook snel ter plaatse en zij hebben het verhaal van verzoekster aangehoord, maar werden al snel met spoed weggeroepen voor een reanimatie. Alleen achtergebleven zien verzoekers de eerste vrachtwagen met hun spullen erin weggrijden. De buurman heeft op enig moment 112 gebeld omdat er een ernstige vrees bestond dat de situatie zou escaleren. Al snel kwamen twee politiewagens ter plaatse. De politieagenten horen wederom het verhaal van verzoekers aan en gaan vervolgens naar de woning om het verhaal van de huurders aan te horen. Bij controle van de personalia bleek dat de heer S. gesignaleerd stond en werd hij door de politie aangehouden en overgebracht naar het politiebureau.

De twee overgebleven politieagenten geven op dat moment aan niets meer voor verzoekers te kunnen betekenen. Verzoekster stelt zich op het standpunt dat het huurcontract al sinds 17 april ontbonden was en dat zij dat aan kon tonen. Ook zegt zij aangeboden te hebben om met foto's en aankoopbonnen te bewijzen dat de goederen die werden ingeladen haar eigendom waren. Zij waren, en zijn, van mening dat het hier een situatie betrof van diefstal/verduistering op heterdaad en vroegen de politie om de situatie te bevriezen zodat zij de benodigde stukken en foto's thuis op konden halen om dit te bewijzen. De politie is op dat moment niet op dit aanbod ingegaan en heeft verder ook niet ingegrepen.

Aan het einde van de middag neemt verzoekster contact op met de politie om aangifte te doen van diefstal c.q. verduistering, de eerste mogelijkheid hiervoor was 3 mei 2012. Verzoekers zijn teleurgesteld dat het zo lang moet duren en vragen meerdere keren of de aangifte ook op een eerder tijdstip kan maar dat kan niet. Verzoekers zien vervolgens op Twitter dat de dochter van de huurster zich uitlaat over de gestolen spullen en hebben dat ook doorgegeven aan de politie.

Op 1 mei 2012 was er bij verzoekers het vermoeden dat de heer S. zich nog in de woning bevond. Zij hebben in overleg met de politie een afspraak gemaakt met een slotenmaker om de volgende dag de sloten te vervangen, waarbij dan ook de politie aanwezig zou zijn ter ondersteuning. De volgende dag bleek dat de hond van de huurster zich nog in de woning bevond, geen eten of drinken had en dat deze ook op meerdere plaatsen in het huis zijn behoefte had gedaan. Tevens bleek dat heel veel goederen van verzoekers verdwenen waren, en waren er veel dingen kapot, vernield of onbruikbaar gemaakt. Geheel ontdaan hebben verzoekers de woning verlaten.

Later op de dag zijn zij teruggegaan naar de woning om toch maar alvast iets schoon te gaan maken. Bij de woning aangekomen zien zij de jongste dochter van mevrouw V. over

de schutting springen om vervolgens te proberen een deur in te trappen. De politie is snel ter plaatse waarop de dochter verklaart dat er nog spullen van haar in de woning lagen en dat zij die wilde hebben. Verzoekers geven echter geen toestemming aan de dochter om de woning te betreden en zijn vervolgens naar de burens gegaan. Mevrouw V. heeft verzoekster vervolgens wederom telefonisch bedreigd, waarbij zij ook het huisadres van verzoekers noemde. Tevens gaf zij aan dat zij met behulp van een andere slotenmaker nogmaals zouden proberen de woning te betreden omdat er nog spullen van hen lagen die zij terug wilden.

Verzoekster heeft wederom de politie gebeld en is terug naar de woning gegaan. Daar ziet zij dat heer S. met mevrouw V. proberen met behulp van een andere slotenmaker de woning weer in te komen. Na een woordenwisseling komt de politie, inspecteur van politie K., ter plaatse en betreden zij alsnog gezamenlijk de woning zodat de heer S. en mevrouw V. hun spullen mee kunnen nemen. Ook nu probeerden zij weer spullen van verzoekers mee te nemen maar daar heeft de politie nu wel een stokje voor gestoken. Verzoekster kon op haar laptop laten zien dat de linnenkast al in de woning stond voordat deze aan mevrouw V. verhuurd was. Mevrouw V. stelde dat deze kast van haar was want zij had toch ook de bijbehorende kastdeuren al. Politieambtenaar K. besloot op basis van de foto's dat de resterende delen van de linnenkast moesten blijven staan in de woning. Per toeval ziet verzoeker de kroonluchter uit de woning achter in de auto van mevrouw V. liggen, deze moet ook terug op basis van de foto's, ondanks het feit dat mevrouw V. ook hiervan zegt dat het haar eigendom is.

Verzoekers doen op 3 mei 2012 aangifte bij de politie van diefstal c.q. verduistering en geven daarbij aan een aanzienlijke schade te hebben geleden. Zij geven ook het huidige adres waar de verdachten en de spullen van verzoeker zich bevinden. Later zullen zij de politie trouwens weer op de hoogte brengen van een volgende adreswijziging van de verdachten. Tevens dienen zij enige tijd later een klacht in over het optreden van de politie, zij klagen erover dat de politie ten tijde van de verduistering/verhuizing niet de situatie heeft bevroren zodat zij in de gelegenheid werden gesteld om aan te tonen dat de spullen van hen waren. Op de hoorzitting van 12 september 2012 bij de Klachtencommissie geeft verzoeker ook aan dat hij nog steeds geen idee heeft hoe het staat met de behandeling van zijn aangifte en dat de schade € 8.000 bedraagt. De Klachtencommissie geeft in de beoordeling van zijn klacht aan dat klager de pech heeft gehad dat de eerste agenten zo snel werden weggeroepen. Hierdoor was er geen gelegenheid wat dieper op de zaak in te gaan en mogelijk de antecedenten van de huurster na te trekken. De korpsbeheerder verklaart zijn klacht ongegrond omdat op grond van de beschikbare feiten en omstandigheden de politiemensen de conclusie konden trekken dat zij niets voor klager konden doen.

Verzoekers hebben vervolgens op 27 november 2012 een klacht ingediend bij de Nationale ombudsman. Gezien de kern van de klacht heeft de Nationale ombudsman in eerste instantie getracht om bij de politie een interventie uit te zetten om duidelijkheid te

verkrijgen over het vervolg op de aangifte. In reactie daarop heeft de Nationale ombudsman op 25 januari 2013 een kopie gekregen van een brief die ook naar verzoekers gestuurd was (zie hieronder). Verzoekster gaf in een telefonisch contact met de onderzoeker van de Nationale ombudsman aan dat zij deze brief op 7 februari 2013 nog niet had ontvangen waarop deze haar een kopie van onderstaande sepotbeslissing heeft gestuurd.

(...)

Onlangs heeft u aangifte gedaan van diefstal c.q. verduistering van goederen. Naar aanleiding hiervan kan ik u mededelen dat het Openbaar Ministerie te Lelystad heeft bepaald dat er geen strafrechtelijk onderzoek zal worden gedaan in deze zaak.

Mocht u het niet eens zijn met deze beslissing dan verwijs ik u naar de mogelijkheid om een zogenaamde artikel 12 procedure op te starten. Uw advocaat zal u kunnen helpen bij dit proces.

Uw aangifte wordt opgeborgen in de administratie van de Politie. Daarnaast gebruiken wij de gegevens uit uw aangifte om te zien waar en wanneer zich welke incidenten voordoen. Zo krijgen wij een goed beeld wat er allemaal gebeurd en kunnen wij onze mensen beter inzetten.

Mochten er nieuwe ontwikkelingen zijn, dan zult u hiervan op de hoogte gebracht worden.

Hoogachtend,

namens de recherche Almere Buiten

(X.X van de K.)

(...)

De Nationale ombudsman opent op 27 februari 2013 een onderzoek naar de klacht waarom de politie niet heeft opgetreden terwijl voormalige huurders goederen van verzoeker met een geschatte waarde van € 8.000 uit zijn huis hebben meegenomen.

Uit eigen beweging onderzoekt de Nationale ombudsman de motivering van de beslissing van het Openbaar Ministerie om geen onderzoek naar de aangifte in te stellen en de wijze waarop de beslissing tot stand gekomen is.

Politie: civiel geschil tussen huurder en verhuurder

De politiechef reageert op 18 oktober 2013 op de klacht van verzoekers en vragen die in dat kader zijn gesteld door de Nationale ombudsman. De agenten die ter plaatse zijn gekomen bij de woning ten tijde van de verhuizing verklaren dat verzoekers toen geen aankoopbonnen konden overleggen van de meubels die werden ingeladen. Zij kenden mevrouw V. en de heer S. verder ook niet ambtshalve. Zij zijn vervolgens weggeroepen naar een reanimatiemelding. Ook de later ter plaatse aangekomen agenten verklaren dat verzoekers op dat moment niet aan konden tonen dat de goederen van hen waren. Zij konden geen aankoopbonnen overleggen en ook geen huurovereenkomst, al dan niet met een bijlage waarop een lijst van de aanwezige meubels in de woning stond. Zij kunnen zich niet herinneren dat verzoekers hebben aangeboden om de benodigde stukken thuis op te halen. Een agent weet zich nog wel te herinneren dat zij dit juist niet hebben aangeboden, omdat zij te ver weg woonden. Er is ook geen laptop met foto's getoond.

De politiechef geeft aan dat er gedurende 1 tot 1,5 uur vier politiemedewerkers ter plaatse zijn geweest en dat het in die tijd verzoekers niet is gelukt om aan te tonen dat de goederen van hen waren. Volgens een buurman, tevens een vriend van verzoeker, waren op dat moment de meubels van klager al weggehaald. Terwijl zij in gesprek waren met elkaar kwam er een busje voorrijden maar dat bleek bij nadere inspectie leeg. Volgens een van de aanwezige politiemedewerkers mochten mevrouw V. en de heer S. op 29 april 2012 nog in de woning zijn, de huurovereenkomst zou pas op 1 mei eindigen. Nu er geen meubels meer aanwezig waren in de verhuurde woning en het bovendien niet duidelijk was wie de eigenaar was van die meubels, kwamen de politiemedewerkers tot de conclusie dat er sprake was van een civielrechtelijk geschil tussen verhuurder en huurster. Van het bevrozen van de verhuurde woning kon volgens politiemedewerker S. geen sprake zijn, omdat zich geen meubels meer in de verhuurde woning bevonden op het moment dat zij ter plaatse arriveerden. De politie was overigens op dat moment ook niet in het bezit van een machtiging tot binnentreden.

Toen de heer S. de woning verliet is hij buiten de woning aangehouden voor het afnemen van DNA-materiaal in het kader van een strafrechtelijk onderzoek naar een geweldsdelict. Er is van de heer S. na zijn aanhouding geen verklaring afgenomen met betrekking tot dit voorval omdat hij voor een ander doel was aangehouden en de aangifte nog niet op papier stond. De politiemedewerkers hebben niet direct ter plaatse bij de woning de aangifte opgenomen.

Het heeft volgens de politiechef enige tijd geduurd voordat de processen-verbaal van bevindingen opgemaakt waren door de ter plaatse aanwezige verbalisanten. Op 19 september 2012 is er door de politieambtenaar K., de hulpofficier van justitie die op 2 mei aanwezig was in de woning, nog een proces-verbaal van bevindingen opgemaakt. Hij beschrijft dat hij met verzoekers en -mevrouw V. de afspraak had gemaakt dat V. en S. nog éénmaal de woning konden betreden om hun goederen uit de woning te halen. Hij beschrijft de situatie in de woning als volgt:

"In de woning trof ik een grote rotzooi aan. Ik zag dat er veel vernielingen waren gepleegd. Ik zag o.a. een televisie met een kapot beeldscherm. Ik zag ook dat er op diverse plaatsen hondenpoep in de woning lag. De woning maakte een totaal uitgewoonde indruk. P. (verzoeker) liet mij op zijn laptop foto's zien van de woning zoals deze (volgens P.) er uit had gezien op het moment dat de woning door hem was verhuurd aan een woningbemiddelingsbureau. Dit bureau heeft later de woning verhuurd aan V. Op de getoonde foto's zag ik een keurig uitziende woning met nette meubels en geen enkel spoor van verwaarlozing. De situatie die ik in de woning aantrof was compleet anders dan het beeld dat door de foto's werd geschetst. Ik zag ook dat P. behoorlijk emotioneel was en haast niet kon geloven dat zijn woning zo was vernield en uitgewoond."

Hij sluit het proces-verbaal af met de woorden dat hij die dag aan P. heeft aangegeven dat hij aangifte moest gaan doen terzake diefstal/verduistering van de goederen die uit zijn woning waren weggenomen

De politiechef geeft verder in haar reactie aan dat vervolgens de aangifte met deze processen-verbaal is voorgelegd aan het Openbaar Ministerie en dat het door omstandigheden wederom lang heeft geduurd voordat de zaak is bekeken en beoordeeld. Hierbij merkt de politiechef op dat het een complexe casus is en er twijfel was of er sprake was van een strafrechtelijke zaak. Zij stelt dat de aangifte is voorgelegd aan een gemandateerd functionaris van het Openbaar Ministerie. Deze heeft besloten dat het een civielrechtelijke casus was die in het civiele proces kon worden behandeld.

Los van dat besluit geeft de politiechef aan dat er tientallen zaken per week binnenkomen bij de recherche Almere-Buiten. Hierbij gaan andere zaken met een hogere prioriteit voor. Dit heeft onder andere te maken met de capaciteit van de opsporing. De huurster is niet gehoord als verdachte omdat het een civielrechtelijke kwestie betreft. Derhalve is er geen strafrechtelijk onderzoek gedaan. Ook later hebben verzoekers geen aankoopbonnen overgelegd, deze zijn althans niet in het dossier te vinden.

Het Openbaar Ministerie: politiesepot terecht en verwijzing onjuist

De minister van Veiligheid en Justitie geeft in reactie op de klacht aan dat verzoekers aan de verbalisanten die ter plaatse waren ten tijde van de verduistering geen (huur)overeenkomst konden tonen, en dat ook niet kon blijken dat (een deel van) de huisraad van verzoeker was. De politie kon daarom ter plekke niets voor verzoeker betekenen.

Op de vraag van de Nationale ombudsman door wie de beslissing is genomen om de aangifte van verzoeker niet verder te onderzoeken antwoordt de minister dat de zaak destijds door de recherchecoördinator van de politie is voorgehouden aan de politieparketsecretaris. Deze heeft de zaak bekeken en was van oordeel dat de onderhavige kwestie een civiele kwestie betrof.

De beslissing is daarmee volgens de minister een politieke beslissing geweest, die marginaal door het Openbaar Ministerie – in de persoon van de politieparketsecretaris – is getoetst. De politieparketsecretaris werkt met mandaat van de hoofdofficier van justitie. Bij een dergelijke politieke beslissing is de politie verantwoordelijk voor de brief die aan een aangever wordt toegezonden.

In deze brief behoort informatie te staan dat de aangever over de genomen beslissing zich formeel kan beklagen bij het Openbaar Ministerie. Een dergelijk beklag kan er toe leiden dat het Openbaar Ministerie beslist dat de politie de zaak weer dient op te pakken of dat de politie de beslissing op juiste gronden heeft genomen. Indien het Openbaar Ministerie heeft besloten dat de beslissing van de politie een juiste is geweest, kan de aangever hiertegen een klacht ingevolge artikel 12 Wetboek van Strafvordering instellen.

De minister geeft aan dat in de onderhavige kwestie in de brief aan verzoeker abusievelijk is opgenomen dat tegen de beslissing een klacht ingevolge artikel 12 Wetboek van Strafvordering kon worden ingediend. In deze brief had echter vermeld moeten staan dat verzoeker zijn beklag kon doen bij het Openbaar Ministerie.

De minister concludeert vervolgens dat er naar zijn oordeel terecht geen onderzoek is ingesteld naar de aangifte, omdat verzoeker bij de te plaatse gekomen verbalisanten op dat moment niet aannemelijk heeft kunnen maken dat de meubels zijn eigendom waren. Op 29 april 2012 heeft hij geen aankoopbonnen, huurovereenkomst (eventueel met bijlage met een opsomming van de meubels of andere bewijsstukken van de meubels) kunnen overleggen. Gelet hierop heeft de politieparketsecretaris naar het oordeel van de minister terecht geoordeeld dat er sprake was van een civiele kwestie. Bij brief van 22 januari 2013 zijn verzoekers hiervan in kennis gesteld.

Beoordeling

Ten aanzien van de klacht dat de politie niet heeft opgetreden

Het vereiste van goede voorbereiding houdt in dat de overheid alle informatie die van belang is om een weloverwogen beslissing te nemen, verzamelt. Voor de politie brengt dit vereiste onder meer met zich mee dat onderzoek naar een strafbaar feit gedegen en voortvarend wordt uitgevoerd, zodat alle relevante informatie wordt verworven. In dit verband zijn onder meer twee criteria van belang; de ernst van het strafbare feit en de aanwezigheid van opsporingsaanwijzingen die kunnen leiden tot opheldering van de zaak.

Hierbij wordt onderscheid gemaakt tussen situaties waarin reeds direct een verdachte bekend is, dan wel met geringe inspanning kan worden gevonden, en situaties waarin dat niet het geval is.

Verzoekers klagen er over dat de politie direct in had moeten grijpen toen zij aanwezig waren ten tijde van de verhuizing van de huurders. Zij hadden naar zijn mening de huurders moeten bevelen te stoppen met het inladen van de goederen. Vervolgens hadden verzoekers naar huis kunnen rijden om de benodigde papieren en foto's op te halen om aan te tonen dat een aantal goederen van hen waren.

De politie stelt dat het conflict dat zich voordeed een civiele kwestie was en dat, nu verzoekers op dat moment niet aan konden tonen dat de goederen van hen waren, er geen mogelijkheid was tot ingrijpen.

De Nationale ombudsman is van oordeel dat het begrijpelijk is dat de politieagenten ter plaatse niet direct hebben ingegrepen. Het verhaal op dat moment op straat is dat er sprake is van een huurovereenkomst, beide partijen stellen dat de goederen hun eigendom zijn en verzoekers kunnen niet aanstonds bewijs leveren dat bepaalde goederen van hen zijn. Dan acht de Nationale ombudsman het voorstelbaar dat op dat moment het voordeel van de twijfel toekomt aan diegene die aan het verhuizen is uit de woning die hij heeft gehuurd.

Wat de Nationale ombudsman echter niet begrijpelijk vindt is dat er ook naderhand geen actie is ondernomen door de politie. Op het moment dat op 2 mei 2012 de inspecteur van politie K. in de woning is, beschrijft hij de zorgwekkende toestand van de woning en neemt hij op basis van de dan getoonde foto's op de laptop van verzoekers de beslissing dat bepaalde goederen niet meegenomen mogen worden door de huurders. Op 3 mei 2012 doen verzoekers dan op zijn aanraden en op de eerder gemaakte afspraak aangifte bij de politie. Zij doen aangifte van verduistering, bedreiging en vernieling door de huurders (mevrouw V. en de heer S.). In de aangifte staat dat zij de Twitter-berichten hebben overgelegd van de dochter van mevrouw V. over hun verdwenen goederen. Tevens geeft verzoekster aan over foto's te beschikken van hoe de woning er voor en na de bewoning door de huurders uit zag (inclusief meubels) en zegt zij dat er van de verhuizing videobeelden zijn. Vervolgens vermeldt de aangifte dat verzoekers een lijst overhandigen met daarop de goederen die totaal vernield zijn of weggenomen. Tot slot geven verzoekers ook het nieuwe adres van de huurders door, waar zich ook hun meubels bevinden.

De politie pakt de zaak echter niet op. De zaak wordt uiteindelijk in september 2012 voorgelegd aan de politieparketsecretaris maar er volgt geen beslissing. De Nationale ombudsman zet naar aanleiding van de klacht van verzoekers bij de Nationale ombudsman een interventie uit bij de politie met de vraag wat de stand van zaken is met betrekking tot het opsporingsonderzoek. Daarop krijgen verzoekers dan in januari 2013 te horen dat er geen opsporingsonderzoek volgt.

De Nationale ombudsman is van oordeel dat dit geen juiste gang van zaken is. Verzoekers hebben recht op meer duidelijkheid in een vroeger stadium. Zonder te willen treden in de beoordeling van de rechtmatigheid van het sepot, die uiteindelijk aan de rechter is voorbehouden, kan wel aan de politie worden verweten dat zij geen aandacht aan deze zaak heeft besteed. Zij hadden ten minste de verdachten kunnen horen om vervolgens in een veel eerder stadium een compleet proces-verbaal, met foto's, ter beoordeling voor te kunnen leggen aan het Openbaar Ministerie. Zonder nader onderzoek kan de politie niet op voorhand aannemen dat het hier geen verduistering betreft maar een civiel geschil tussen verhuurder en huurder. In de Aanwijzing voor de Opsporing staat ook vermeld dat indien een strafbaar feit is gepleegd en de verdachte direct daarbij bekend is, altijd opsporingshandelingen dienen te volgen (aanhouding, opmaken proces-verbaal). Dat is het geval bij betrapping op heterdaad, bij de gevallen waarin de identiteit van de verdachte door getuigen onmiddellijk bekend is, dan wel zodanige informatie voorhanden is dat de verdachte met weinig inspanning kan worden gevonden.

De Nationale ombudsman heeft daarbij oog voor de capaciteitsproblemen van de politie maar is van oordeel dat in een zaak als de onderhavige, waarin de politie als het ware er met de neus bovenop zit, geen rechtvaardiging kan zijn om niet op te treden. En als dit al de reden is om dit soort zaken niet op te pakken is het in ieder geval de plicht van de politie om dit onder vermelding van de reden in een vroegtijdig stadium aan verzoekers mee te delen. Zo worden zij in een vroeger stadium in staat gesteld om deze beslissing van de politie nogmaals te laten toetsen door het Openbaar Ministerie en vervolgens eventueel door de rechter.

De gedraging is dan ook niet behoorlijk.

Ten aanzien van de klacht met betrekking tot het sepot

Het vereiste van goede motivering houdt in dat de overheid haar handelen en haar besluiten duidelijk aan de burger uitlegt. Daarbij geeft zij aan op welke wettelijke bepalingen de handeling of het besluit is gebaseerd, van welke feiten zij is uitgegaan en hoe zij rekening heeft gehouden met de belangen van de burgers. Deze motivering moet voor de burger begrijpelijk zijn.

De Nationale ombudsman heeft uit eigen beweging onderzoek gedaan naar de motivering van de beslissing van het Openbaar Ministerie om geen onderzoek naar de aangifte in te stellen en naar de wijze waarop de beslissing tot stand is gekomen.

De Nationale ombudsman is van oordeel dat de algehele uitkomst voor verzoekers als slachtoffer uitermate onbevredigend is. Pas na negen maanden krijgen zij bericht dat de politie geen onderzoek verricht naar hun aangifte van verduistering. Er wordt in het sepotbericht geen enkele reden aangedragen waarom de politie geen onderzoek verricht naar hun aangifte. Verzoekers begrijpen dan ook niet waarom de politie niets doet, de

verdachten zijn bekend en zij hebben foto's en videobeelden getoond ter nadere onderbouwing van hun eigendomsrecht op de verdwenen goederen.

De minister van Veiligheid en Justitie geeft hieromtrent aan dat de zaak is bekeken door de politieparketsecretaris en dat deze de beslissing heeft genomen dat de onderhavige kwestie een civiele kwestie betrof. De beslissing is daarmee volgens de minister een politieke beslissing geweest die marginaal door het Openbaar Ministerie - in de persoon van de politieparketsecretaris - is getoetst. Bij een dergelijke politieke beslissing is de politie verantwoordelijk voor de brief die aan de aangever wordt gestuurd.

De verwijzing in het sepotbericht aan verzoekers dat, als zij het niet eens zijn met deze beslissing, de artikel 12 Wetboek van Strafvordering-procedure voor hen openstaat is volgens de minister inderdaad niet juist geweest. Er had vermeld moeten staan dat verzoekers eerst beklag konden instellen bij het Openbaar Ministerie. Tot slot vermeldt de minister dat hij achter de beslissing staat van de politieparketsecretaris en dat er dus terecht geen onderzoek is ingesteld naar de aangifte van verzoekers, nu zij bij de ter plaatse gekomen verbalisanten niet aannemelijk hebben kunnen maken dat de meubels hun eigendom waren.

De Nationale ombudsman is hier van oordeel dat de beslissing tot sepot te laat is genomen, dat het sepotbericht niet gemotiveerd is en het in het bericht onduidelijk is wie de beslissing heeft genomen. De beslissing om geen nader opsporingsonderzoek te doen had binnen een redelijke termijn moeten worden genomen en direct aan verzoekers moeten worden medegedeeld. Het sepotbericht had daarbij een duidelijke reden moeten vermelden wat de overwegingen waren om geen onderzoek in te stellen. En het sepotbericht had moeten afsluiten met de opmerking dat dit een beslissing van de politie was, die verzoekers ter toetsing voor kunnen leggen aan het Openbaar Ministerie. Overigens rekent de Nationale ombudsman de beslissing van de politieparketsecretaris, anders dan de minister, wél toe aan het Openbaar Ministerie, nu deze functionaris gemandateerd is om bevoegdheden van het Openbaar Ministerie uit te oefenen.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de gedraging van de regionale eenheid van politie Midden-Nederland is gegrond wegens strijd met het vereiste van goede voorbereiding.

De klacht over de gedraging van het Openbaar Ministerie is gegrond wegens strijd met het vereiste van goede motivering.